

prvý odstavec, § 36 první odstavec, § 37 první odstavec ex. ř.), ale jinak zůstávají rozepřemi úplně samostatnými. Protože v tomto případě není vymáhán nárok peněžitý, nýbrž nárok na vyklizení věci nemovité (§ 349 ex. ř.) a protože žalobce ocenil si podle §u 56 druhý odstavec j. n. předmět sporu na 5.000 Kč, tedy daleko přes meze bagatelní a nemá tu místa předpis §u 224 čís. 7 c. ř. s., začala odvolací lhůta běžeti až po skončení soudních prázdnin (§ 225 první odstavec c. ř. s.), takže odvolání bylo podáno včas a neprávem je odvolací soud pro opožděnost odmítl.

Čís. 6587.

Zrušení správní exekuce z důvodů §§ 250—252 ex. ř. lze se domáhati jen u správních úřadů.

Zrušovací důvod §u 39 čís. 2 ex. ř. lze uplatňovati pouze návrhem.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1926, R I 1102/26.)

Žalobce, jehož pokladna byla zabavena politickou exekucí, vedenou berním úřadem k vydobytí daňové pohledávky, domáhal se proti československému eráru určení, že potřebuje pokladny k osobnímu výkonu své živnosti, že proto jest pokladna vyloučena z exekuce a že jest exekuci na pokladnu zrušiti. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl, **o d v o l a c í s o u d** zrušil napadený rozsudek pro zmatečnost a odmítl žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Platný exekuční řád upravuje toliko soudní exekuci, kdežto pro exekuci správní (politickou) platí zvláštní předpisy. Tomu nasvědčuje znění exekučního řádu vůbec a zejména čl. III. uvoz. zák., jenž zachovává tyto zvláštní předpisy výslovně v platnosti. Nařizuje-li tedy § 39 čís. 2 ex. ř. zrušení exekuce na věci, které jsou z exekuce vyňaty podle platných předpisů (§ 250 až 252 ex. ř.), mohou o tom rozhodnouti soudy toliko tehdy, jde-li o exekuci soudní. Plyne to zřetelně také z ustanovení druhé věty, odstavce druhého čl. III. uv. zák. k ex. ř., jež praví, že otázku, zda a pokud ve správním řízení exekučním dlužník nebo jiná osoba může pořadem práva odporovati nároku nebo pohledávce nebo vznésti pořadem práva odpor proti exekuci, jest posuzovati podle zvláštních předpisů o tom platných. Takových předpisů tu není. Neprávem poukazuje stěžovatel na nařízení bývalého ministerstva financí a vnitra ze dne 2. prosince 1901, čís. 77.347, čís. 195 věst. min. fin. (str. 8 věst. min. sprav. z r. 1902), upozorňující na závaznost předpisů §§ 250 až 252 ex. ř. též pro exekuční řízení administrativní. Z něho plyne pravý opak. Právě, že p o l i t i c k é ú ř a d y j s o u p o v i n n y dbáti, by přesně bylo šetřeno těchto předpisů. Pro názor stěžovatelův svědčí ovšem Neumannův komentář (II. vyd. k § 250 a 251 ex. ř.). Avšak jeho mínění je založeno toliko na rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ve Vídni

ze dne 28. ledna 1902, čís. 1736 sb. Gl. Ung., a již týž Nejvyšší soud sám upustil stanovisko tam hájené v rozhodnutí ze dne 15. března 1905, čís. 2997, čís. 778 sb. min. sprav., zapsaném do knihy nálezů pod čís. 181, podle něhož se povinný může domáhati zrušení administrativní exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. z důvodů §§ 250 až 252 ex. ř. výhradně u úřadů správních. Nesprávnost prvního rozhodnutí a na něm založeného názoru Neumannova komentáře je patrna také z toho, že se jimi prohlašuje přípustným pořad práva pro žalobu o zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř., ačkoli zrušovací důvod § 39 čís. 2 ex. ř. lze přivést k platnosti jen návrhem, nikoliv žalobou, takže rozhodování o nepřípustnosti exekuce podle něho je vůbec odňato pořadu práva, jak již opětne rozhodl a obšírněji odůvodnil tento Nejvyšší soud. mimo jiné i v rozh. čís. 4650 a 4833 sb. n. s. Za tohoto stavu věci odmítl odvolací soud, zrušiv rozsudek prvního soudu a předchozí řízení, právem žalobu pro zmatečnost (nepřípustnost pořadu práva) a bylo rekurs do jeho rozhodnutí zamítnouti.

Čís. 6588.

Smlouva, již se manželka zřiká proti manželi výživného, nevyžaduje formy notářského spisu.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1926, Rv I 899/26.)

Žalobě rozloučené manželky proti manželi o placení výživného bylo oběma nižšími soudy vyhověno. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Žalovaný namítl v žalobní odpovědi, že žalobkyně se vzdala nároku na výživné v řízení o rozluhu manželství, že on následkem toho se vzdal odvolání do rozsudku v onom sporu, a že žalobkyně v trestním řízení proti němu se vyjádřila, že se vzdává každé podpory a výživného od něho. O tom nabídl důkazy. Prvý soud jich neprovedl, zaujav právní stanovisko, že vzdání se výživného by spadalo pod pojem svatební smlouvy (§ 1217 obč. zák.), která by k účinnosti vyžadovala formy notářského spisu, a kteráž forma by mohla býti nahrazena jenom vyjádřením do soudního protokolu. Spis o rozluhu manželství že však neobsahuje takového vyjádření. Žalovaný vytýkal tomuto výroku v odvolání nesprávné právní posouzení věci. Odvolací soud rovněž neprovedl zmíněných důkazů a uvedl v rozsudku, že žalovaný sice tvrdí, že žalobkyně se vzdala nároku na výživné, ale že k tomu by bylo mohlo dojít za projednávání sporu o rozluhu manželství, kde by bylo stačilo zapsati vzdání se do soudního protokolu — což se nestalo — a potom že mohlo vzdání přijít k místu jenom smlouvou, která by spadala pod zákonná ustanovení o svatebních smlouvách a vyžadovala by ke své platnosti formy notář-